

Finta Éva

Azon túl minden

(A nyolcvanéves Serfőző Simonnak)

Míg itt poroszkál porban az idő
tanyák sarában, füvek ostorában
serdülő kukoricaszárban várva
a beteljesedő nyarat és létet
addig az égi udvarban kapirgál
a tyúkfarmok alázuhant világa
a kéksodrású égbolt legelője
és vékony ezüstszálat húz közéjük
a távolodó, hűvös horizont.

Múló világunk egymást váltogatja
követi lábnyomát elődeinknek
a sárga fotókon villan egy szempár
egy áttetsző mosoly felgyújtja múltunk
és átölel, hogy hazáig kísérjen.
De hol lakik éber emlékün? Merre
mely égtáj, ország, város vagy falu
ad otthont annak, ami már a földben
másik sorsát tölti, az elhagyottak
világával többé mit sem törődve?

Hát így, Simon. Ebben a téridőben
leroskad vállunkról a régi ország
szülők, sorstársak, egykor belénk vésett
örökségünk, s mint gyermekruhánkat
ottfelejtjük egy padlás mély zugában
polcok, könyvek közé csúszott időben
kis cetlin, feljegyzésbe zsugorítva
homlokráncunkba vésve, mintha lenne
titkos idők rejtett bakelit-hangja.

Talán lejátszható is az idő.

Talán egy membrán megtalálná rajtunk
a vésetekben, redőinkbe rejtve
üzeneteink belső monológját
amit megírtunk, s amit meg nem írtunk
ami megérte volna, s ami mégse
amit a képzelet nyomban javított
mert nem adott esélyt rá a valóság
mert felülbírálta a vágyainkat
a lehetséges, a mindennapok.

Így lenni ébren, éberen, amíg tart
amíg még benne és érte vigyázunk
örkődünk is, kire, mire, ki tudja
csak mert a feladat elvárja tőlünk
csak mert az élet diktál lépteinknek
akár hetven, akár nyolcvan vagy száz is
életidőnk, a mindig végtelen
mert csak a *benne lenni* rajzol új világot
mert csak a *vele* vágtat el a célig.

2023. 06. 15.